TYMOTEUSZ BIES | ELVIN HOXHA GANIYEV KAROL SZYMANOWSKI MASQUES & MYTHES

TYMOTEUSZ BIES FORTEPIAN | PIANO

Polski pianista,
kameralista, pedagog,
producent muzyczny i kompozytor.
Uznawany za jednego z najbardziej oryginalnych
i wszechstronnych muzyków swojego pokolenia.

Laureat ponad trzydziestu nagród w ogólnopolskich
i międzynarodowych konkursach pianistycznych
i kameralnych, w tym I nagrody i nagrody specjalnej
za najlepsze wykonanie utworu patrona konkursu
podczas I Międzynarodowego Konkursu Muzycznego
im. Karola Szymanowskiego. Występował
z recitalami fortepianowymi i koncertami
symfonicznymi w dziesiątkach krajów na trzech
kontynentach. W latach 2020–2022 był
artystą rezydentem Narodowej Orkiestry
Symfonicznej Polskiego Radia.

Absolwent i wykładowca Akademii Muzycznej
im. Karola Szymanowskiego w Katowicach,
wyróżniony Medalem Primus Inter Pares (2019).

Dokonał szeregu nagrań płytowych – solowych, symfonicznych
i kameralnych. Wydawnictwo *J. S. Bach: Goldberg Variations /
Tymoteusz Bies* (DUX, 2024) otrzymało nagrodę Fryderyk
2025 w kategorii Album Roku Recital Solowy.

Polish pianist, chamber musician,
educator, music producer,
and composer. Regarded as one
of the most original and versatile
musicians of his generation.

A laureate of more than thirty national and
international piano and chamber music
competitions, he received the First Prize and
the Special Prize for the best performance of
the competition patron's work at the 1st Karol
Szymanowski International Music Competition.
He has appeared in piano recitals and symphonic
concerts in dozens of countries across three
continents. From 2020 to 2022, he served
as Artist-in-Residence with the National
Polish Radio Symphony Orchestra.

He graduated from and currently teaches at the
Karol Szymanowski Academy of Music
in Katowice, where he was awarded the
Primus Inter Pares distinction in 2019.

He has made numerous recordings as a soloist,
concerto soloist, and chamber musician. His album
J.S. Bach: Goldberg Variations | Tymoteusz Bies
(DUX, 2024) received the Fryderyk Award 2025 in the
category Solo Recital Album of the Year.

MITY, MASKI, PRAGNIENIA

Tymoszowska idylla została gwałtownie przerwana w roku 1917, kiedy dwór Szymanowskich zniszczyli bolszewicy. Wcześniej jednak, jak już wiemy, Szymanowski zdążył odwiedzić Petersburg. Usłyszał tam m.in. nowe utwory fortepianowe Sergiusza Prokofiewa (*Toccata*, *Sarkazmy*), które wpłynęły na jego *Maski*. Poznał także Saszę Dubiańskiego, cudowne dziecko fortepianu, któremu zadedykował pierwszą z *Masek*. To właśnie Dubiański wykonał je po raz pierwszy 2 października 1916 roku w Petersburgu.

W *Maskach* pojawia się nowy ton – grymasu, ironii, dwuznaczności. Ich bohaterami są trzy postacie uwikłane w trudny lub nietypowy związek erotyczny, ukrywające swoją tożsamość oraz zamiary. Szeherezada, perska księżniczka, opowiada co noc swemu mężowi, Szachrijarowi, kolejne baśnie, aby odwlec wykonanie wydanego na nią wyroku śmierci, bo podzielić miała los wcześniejszych żon zranionego zdradą swej pierwszej małżonki szacha. Błazen Tantris jest bohaterem głośnej wówczas sztuki teatralnej Ernsta Hardta. To Tristan, który po latach rozłąki przychodzi na ratunek Izoldzie, gdyż król Marek – ze zgryzoty spowodowanej miłością swej narzeczonej, Izoldy, do Tristana – chce ją pohańbić, oddając w ręce żebraków i trędowatych. Tristan zatrudnia się na królewskim dworze, przebrany za błazna. Izolda go jednak nie rozpoznaje i wystawia na próbę: każe mu zbliżyć się do starego psa, który z tęsknoty za Tristanem postradał zmysły i stał się dla ludzi śmiertelnie niebezpieczny. Pies od razu rozpoznaje swego pana i radośnie skowyczy. Tantris-Tristan odchodzi, Izolda umiera z rozpaczy. Don Juan uosabia nie tylko libertynizm lecz także nienasyconą ciekawość, żądzę przygód i machiaweliczny cynizm człowieka epoki nowoczesnej.

Muzykę *Masek* cechuje fantazyjna zmienność faktur, pląs orientalnych tańców oraz bujność ornamentyki, która, niby bluszcz, zakrywa rysunek melodii i kształt formy wokół której się oplata. To muzyka nieuchwytna i przez to właśnie pełna czaru. *Szeherezada* ujęta została w ramę onirycznej wizji, pełnej zmysłowego napięcia. Segmenty środkowe wprowadzają kontrast, czasem brutalny, ale przynoszą też oazę sielankowego wytchnienia, które przygotowuje kulminacyjny epizod dramatycznego, wirowego tańca. *Błazen Tantris* ukazuje dwa oblicza bohatera: pod przebraniem brzękającego dzwoneczkami wesołka kryje się człowiek cierpiący. Przed końcową kulminacją fortepian imituje ujadanie psa, które wyzwala wybuch stłumionych wcześniej uczuć. A potem zapadnie rozpaczliwa cisza. *Serenada Don Juana* wolna jest od akcentów tragicznych, wypełnia ją jednak ton gorzkiej parodii. Z zanotowanej bez kresek taktowych introdukcji (*Quasi improvisando. Fantastico*) wyłaniają się kolejne myśli główne utworu (pierwsza z nich stanowi aluzję do *Alborada del gracioso* z cyklu *Zwierciadła* Maurice'a Ravela). Muzyka mieni się jak kalejdoskop, przeobraża jak żywe srebro: istna maskarada, w której nie ujrzymy, nawet na chwilę, prawdziwej twarzy.

prof. Marcin Trzęsiok

MYTHS, MASKS, DESIRES

The idyll of Tymoszówka came to an abrupt end in 1917, when the Szymanowski family estate was destroyed by the Bolsheviks. Earlier, however, as we already know, Szymanowski had visited Petrograd. There he heard, among other things, Sergei Prokofiev's new piano works (Toccata, *Sarcasms*), which left their mark on *Masques*. He also met Sasha Dubiansky, a piano prodigy to whom he dedicated the first of the *Masques*. It was Dubiansky who gave the first performance of the work on 2 October 1916 in Petrograd.

In *Masques* a new note appears – that of grimace, irony, and ambiguity. Its protagonists are three figures entangled in difficult or unusual erotic relationships, concealing both their identities and their intentions. Scheherazade, the Persian princess, tells her husband Shahryar a new tale each night in order to postpone the execution of the death sentence pronounced upon her, for she was destined to share the fate of the earlier wives of the shah, embittered by the betrayal of his first spouse. Tantris the Buffoon is the hero of Ernst Hardt's then celebrated drama. He is Tristan, who, after years of separation, comes to Isolde's rescue, for King Mark, tormented by the love between his betrothed Isolde and Tristan, intends to dishonour her by surrendering her to beggars and lepers. Tristan enters the royal court disguised as a fool. Isolde, however, does not recognize him and puts him to the test: she orders him to approach an old dog, which, maddened by longing for Tristan, has become mortally dangerous to humans. The animal immediately recognizes its master and whimpers with joy. Tantris-Tristan departs; Isolde dies of despair. Don Juan embodies not only libertinism but also insatiable curiosity, a thirst for adventure, and the Machiavellian cynicism of modern man.

The music of *Masques* is distinguished by a fantastical mutability of textures, the whirl of oriental dances, and the luxuriance of ornamentation which, like ivy, conceals the melodic outline and the shape of the form around which it entwines itself. It is elusive music and therefore all the more enchanting. *Shéhérazade* is framed as a dreamlike vision charged with sensual tension. The middle sections introduce contrasts – at times brutal – but also provide an oasis of idyllic repose, preparing the climactic episode of a dramatic whirling dance. *Tantris le Bouffon* reveals the hero's two faces: beneath the guise of the merrymaker jingling his bells hides a suffering man. Before the final climax, the piano imitates the barking of the dog, unleashing an eruption of emotions previously held in check. Then a despairing silence descends. *Sérénade de Don Juan* is free of tragic accents, though imbued with a tone of bitter parody. From the introduction, notated without bar lines (*Quasi improvisando. Fantastico*), emerge the successive principal ideas of the work – the first alluding to *Alborada del gracioso* from Maurice Ravel's *Miroirs*. The music shimmers like a kaleidoscope, transforming itself like quicksilver: a veritable masquerade in which the true face is never revealed, not even for a fleeting moment.

Prof. Marcin Trzęsiok

ELVIN HOXHA GANIYEV SKRZYPCE | VIOLIN

Urodzony w 1997 roku
w muzycznej rodzinie, naukę gry
na skrzypcach rozpoczął pod kierunkiem
swojego dziadka, znakomitego skrzypka
Servera Ganiyeva. Następnie przez wiele lat
kształcił się pod opieką legendarnego pedagoga
Zachara Brona, studiując jednocześnie na czołowych
europejskich uczelniach muzycznych,
m.in. na Zürcher Hochschule der Künste, Escuela
Superior de Música Reina Sofía w Madrycie,
Folkwang Universität der Künste w Essen
oraz Hochschule für Musik, Theater
und Medien w Hanowerze.

Laureat prestiżowych międzynarodowych konkursów,
w tym Międzynarodowego Konkursu Muzycznego
im. Karola Szymanowskiego. Występował w najbardziej
renomowanych salach koncertowych świata, takich jak
Berliner Philharmonie, Tonhalle Zürich, Concertgebouw
w Amsterdamie, Carnegie Hall czy Royal Albert Hall.
Jako solista współpracował z wieloma wybitnymi
dyrygentami, a także cenionymi orkiestrami
i muzykami z całego świata.

Artysta gra na skrzypcach lutniczych Giuseppe Guarneriego z 1715 roku,
udostępnionych mu dzięki wsparciu Fundacji Heydara Aliyeva.

Born in 1997
into a distinguished
musical family, he began his
violin studies under the guidance of
his grandfather, the eminent violinist
Server Ganiyev. He continued his artistic
formation over many years under the
guidance of the legendary pedagogue
Zakhar Bron, while studying at leading
European institutions, including the
Zurich University of the Arts, the Reina
Sofía School of Music in Madrid, the
Folkwang University of the Arts in Essen,
and the Hanover University of
Music, Drama and Media.

A laureate of major international competitions,
including the Karol Szymanowski International
Music Competition, Ganiyev has performed in some
of the world's most renowned concert halls, such as
the Berliner Philharmonie, Tonhalle Zürich,
Concertgebouw Amsterdam, Carnegie Hall, and the
Royal Albert Hall. As a soloist, he has performed with many
of the world's leading conductors, as well as numerous
distinguished orchestras and musicians.

He performs on a rare 1715 Giuseppe Guarneri violin,
generously provided by the Heydar Aliyev Foundation.

MITY, MASKI, PRAGNIENIA

Okres I wojny światowej Karol Szymanowski spędził w Tymoszówce, majątku rodowym w Ukrainie. Syt niedawnych sukcesów w Berlinie, Wiedniu i Londynie, świadom narodzin „nowej muzyki" (najważniejsze fascynacje: Debussy, Strawiński i Schreker), z pamięcią wypełnioną wrażeniami z podróży na Sycylię i do Afryki Północnej, osiadł na głuchej, ale za to spokojnej prowincji. Tam przetrawił bogactwo przedwojennych doświadczeń i stworzył siebie niejako od nowa: porzucił „germański", późnoromantyczny patos i zaczerpnął inspirację z innych źródeł – południowych, rozsłonecznionych, śródziemnomorskich.

Krystalizacją nowego stylu Szymanowskiego są napisane w 1915 roku *Mity* op. 30 na skrzypce i fortepian. To trzy poematy (wszystkie na kanwie *Metamorfoz* Owidiusza, wszystkie rozgrywają się w wodnej scenerii) o nienasyconym pragnieniu i tragicznej przemianie w inną postać. Nimfa Aretuza, odrzucając zaloty bożka rzeki, Alfejosa, wzbudziła gniew Afrodyty: bogini miłości przemieniła ją w źródło, z którym Alfejos połączył swoje wody. Narcyza pokochała, bez wzajemności, leśna nimfa Echo, Afrodyta zaś sprawiła, że śliczny ów chłopiec, zahipnotyzowany własnym odbiciem w wodzie, umarł, a litościwi bogowie zamienili go po śmierci w kwiat żałobny (Szymanowski wynotował fragment z Owidiusza w przekładzie Tadeusza Micińskiego: „Obraz, widziany w wodzie, twoim jest obrazem. Nic własnego on nie ma, ożył z tobą razem, z tobą by zniknął, gdybyś odejść zdołał"). Tańczącym Driadom, boginkom leśnym, przygląda się tęsknie bożek Pan, który przykłada do ust swoją fletnię, instrument upamiętniający jego miłosną przygodę z nimfą Syrinx. Ta, ratując się przed zalotnikiem, zamieniła się w trzcinę, z której Pan uczynił ową fletnię, by wygrać na niej swą miłość i żałość.

Szymanowski nie chciał swą muzyką opowiadać mitów. Pisał: „To nie ma być dramat, rozwijający się w następujących po sobie scenach, z których (każda) ma znaczenie anegdotyczne – to raczej złożony wyraz muzyczny porywającego piękna Mitu". Każdy kolejny poemat jest muzycznie coraz bardziej rozbudowany. *Źródło Aretuzy* rozpoczyna fraza, która stała się wizytówką Szymanowskiego: nad falującym szmerem fortepianu wznosi się tęskna melodia – daleka, kusząca, nieosiągalna. Muzykę *Narcyza* cechuje ascetyzm i prostota; wyłaniający się co jakiś czas rytm siciliany to jakby kołysanka śmierci. Dwa te ogniwa początkowe tworzą swoisty dyptyk: kontrastujące obrazy wody płynącej i stojącej. *Driady i Pan* to efektowny finał (z nowatorskim użyciem ćwierćtonów w partii skrzypiec) o charakterze melancholijnego scherza: szczególnie przejmujący jest moment, w którym skrzypcowe flażolety imitują fletnię Pana, a fortepian (we fragmencie oznaczonym *Lento amoroso*) odpowiada tęskną i pełną słodyczy melodią.

Nie byłoby *Mitów* bez Pawła Kochańskiego, skrzypka i przyjaciela Szymanowskiego. Kompozytor szczerze spłacał zaciągnięty dług: „My z Pawełkiem – pisał – stworzyliśmy w *Mitach* i *I Koncercie* [*skrzypcowym*] nowy styl, nowy wyraz gry skrzypcowej, rzecz zupełnie pod tym względem epokowa". Podniebne rejestry, czar ornamentu, bajeczne kolory, erotyczna chromatyka, wrażenie dali, estetyczna sublimacja, liryczne piękno – to tylko kilka znaków szczególnych tej „epokowej rzeczy". Prawykonania dokonali Kochański i Szymanowski w Petersburgu, 24 marca 1916.

prof. Marcin Trzęsiok

MYTHS, MASKS, DESIRES

Karol Szymanowski spent the years of the First World War at Tymoszówka, his family estate in Ukraine. Elated by his recent successes in Berlin, Vienna, and London, aware of the birth of the "new music" (with Debussy, Stravinsky, and Schreker among his foremost fascinations), and his memory still filled with impressions from his journeys to Sicily and North Africa, he settled in a remote but peaceful corner of the countryside. There, he absorbed the richness of his pre-war experiences and, in a sense, recreated himself anew: abandoning the "Germanic" late-Romantic pathos, he sought inspiration elsewhere – in the sunlit, southern world of the Mediterranean.

The crystallization of Szymanowski's new style came with *Mythes*, Op. 30, for violin and piano, composed in 1915. These three poems (all inspired by Ovid's *Metamorphoses* and all unfolding in a watery landscape) revolve around insatiable desire and the tragic transformation into another form. The nymph Arethusa, rejecting the advances of the river god Alpheus, incurred the wrath of Aphrodite: the goddess of love transformed her into a spring, with whose waters Alpheus united his own. Echo, the woodland nymph, loved Narcissus in vain, while Aphrodite caused the beautiful youth, entranced by his own reflection in the water, to perish; the compassionate gods transformed him after death into a flower of mourning. Szymanowski copied out a passage from Ovid in Tadeusz Miciński's translation: "The image you behold in the water is your own image. It possesses nothing of its own; it came to life with you, and with you it would vanish, if only you could depart." The dancing Dryads, woodland spirits, are watched with longing by Pan, who raises to his lips his flute – an instrument commemorating his love for the nymph Syrinx. Seeking to escape her suitor, she had transformed herself into reeds, from which Pan fashioned the instrument through which he gave voice to his love and sorrow.

Szymanowski had no desire to narrate myths through music. As he wrote: "This is not meant to be a drama unfolding in successive scenes, each carrying anecdotal significance – it is rather a complex musical expression of the overwhelming beauty of Myth." Each successive poem becomes musically more expansive. *La Fontaine d'Arethuse* opens with a phrase that became Szymanowski's hallmark: above the undulating murmur of the piano rises a wistful melody – distant, alluring, unattainable. *Narcisse* is marked by asceticism and simplicity; the siciliana rhythm, emerging from time to time, resembles a lullaby of death. These two opening movements form a kind of diptych: contrasting images of flowing and still water. *Dryades et Pan* provides a dazzling conclusion (with the innovative use of quarter-tones in the violin part), assuming the character of a melancholic scherzo. Particularly moving is the moment when the violin harmonics imitate Pan's flute, and the piano, in the section marked *Lento amoroso*, responds with a melody full of yearning and sweetness.

Mythes would not have come into being without Paweł Kochański, violinist and Szymanowski's close friend. The composer readily acknowledged his debt: "Pawełek and I," he wrote, "created in *Mythes* and in the First Violin Concerto a new style, a new manner of violin playing, something truly epoch-making in this respect." Ethereal registers, the magic of ornamentation, fabulous colours, erotic chromaticism, the sense of distance, aesthetic sublimation, lyrical beauty – these are but a few of the hallmarks of this "epoch-making achievement." *Mythes* received their première in Petrograd on 24 March 1916, performed by Kochański and Szymanowski themselves.

Prof. Marcin Trzęsiok

KAROL SZYMANOWSKI
MASQUES & MYTHES

Maski | Masques, Op. 34 [25′25]

1. Szeherezada | Shéhérazade. *Lento assai. Languido* 11′35
2. Błazen Tantrys | Tantris le Bouffon. *Vivace assai* 6′43
3. Serenada Don Juana | Sérénade de Don Juan. *Vivace* 7′02

TYMOTEUSZ BIES FORTEPIAN | PIANO

Mity | Mythes, Op. 30 [21′48]

4. Źródło Aretuzy | La Fontaine d'Arethuse 6′15
5. Narcyz | Narcisse 7′42
6. Driady i Pan | Dryades et Pan 7′47

ELVIN HOXHA GANIYEV SKRZYPCE | VIOLIN
TYMOTEUSZ BIES FORTEPIAN | PIANO

Total time: 47′13

Recording producer, editing, mastering – Beata Jankowska-Burzyńska | Concert piano technician – Sebastian Grima
Artwork by Agnieszka Czyżewska | Graphic design – Dariusz Kiecka
This recording was produced with funding from the "Młoda Polska" scholarship programme
Recorded in the Concert Hall of the Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice on a Steinway piano, August–September 2024
www.cdaccord.com.pl | e-mail: cdaccord@cdaccord.com.pl | Distributed by Universal Music Polska | Worldwide distribution by Naxos

5 902176 503628
ACD 362-V
© 2024 Tymoteusz Bies | NOSPR
℗ 2026 CD ACCORD